

Arrest

nr. 244 312 van 17 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
in eigen naam en samen met zijn echtgenote X
handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. HARDY**
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volks-
gezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en samen met zijn echtgenote X, handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 6 mei 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde Minister tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij en haar minderjarig kind.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“ BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam : C.
voornaam : S.
geboortedatum : 05.02.1994
geboorteplaats: Shkoder
nationaliteit : van Albanese herkomst

+ minderjarig kind:

naam : C.
voornaam : X.
geboortedatum : 05.07.2019
geboorteplaats: Elsene (België)
nationaliteit : Onbepaald

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 12/10/2009 diende uw moeder een verzoek om internationale bescherming namens u en haarzelf. Op 24/07/2012 was zij het voorwerp van een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28/11/2012 werd deze beslissing in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 12/07/2013 was u het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Op 08/08/2013 werd u gerepatriëerd naar Tirana (Albanië).

Op 25/05/2016 diende u in België, als meerderjarige, een eigen verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde het grondgebied opnieuw te hebben betreden op 01/12/2015. Op 31/10/2016 werd u door het CGVS de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 02/11/2016 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 23/12/2016 een A- kaart afgeleverd, op heden geldig tot 14/12/2020.

Op 17/05/2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens afpersing; afpersing door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doen geloven dat hij gewapend is; diefstal met geweld of bedreiging; poging tot afpersing en mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde met een aanslag op personen of eigendommen.

Op 05/07/2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag, zonder bevel of voorwaarde, op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; belaging en inbreuk inzake telecommunicatie; gebruiken van de openbare communicatie-infrastructuur of andere middelen van telecommunicatie om overlast te veroorzaken aan zijn correspondent of om schade te berokkenen/telefonische kwelling.

Op 21/02/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brussel definitief veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel 5 jaren wegens het plegen van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; verboden wapendracht en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen.

Dientengevolge werd door de DVZ op 06/02/2018 met toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS gehoord op 16/04/2019 teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 30/04/2019 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 02/05/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat gebleken is dat u een gevaar voor de samenleving vormt omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Bovendien was het van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Albanië en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 29/05/2019 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 05/02/2020 werd de intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RVV bevestigd. Bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 25/02/2020 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf geen gevolg aan dit schrijven en bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf enkel rekening houden met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 25/05/2016 verklaarde dat u het Rijk op 01/12/2015 binnenkwam, met andere woorden ongeveer 4,5 jaar geleden. U was op het ogenblik van aankomst in België reeds meerderjarig en had de volle leeftijd van 21 jaar bereikt. U verbleef eerder reeds onregelmatig in België, meer bepaald ongeveer 4 jaar tussen 2009 en 2013. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 4,5 jaar en sinds de leeftijd van 21 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

We brengen in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien er alsnog elementen waren die konden wijzen op een zekere mate van integratie, liet u na ons hiervan in het bezit te stellen.

Zelfs indien u bepaalde inspanningen zou hebben gedaan zich in de Belgische samenleving te integreren, doet dit geen afbreuk aan het feit dat u herhaaldelijk veroordeeld werd voor feiten die als ernstig en bijzonder ernstig dienen te worden gekwalificeerd en die aanleiding gaven tot intrekking van uw vluchtelingenstatus. Zoals reeds vermeld, werd u reeds voor toekenning van de vluchtelingenstatus twee maal definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde, meer bepaald op 17/05/2013 en 05/07/2013. In het vonnis dd. 17/05/2013 werden de bewezen verklaarde feiten gekwalificeerd als 'objectief zwaarwichtig'. Deze dubbele veroordeling heeft u er niet van weerhouden om na toekenning van de vluchtelingenstatus opnieuw feiten te plegen die aanleiding gaven tot een definitieve veroordeling. Zoals reeds vermeld, werd u op 21/02/2017 opnieuw definitief veroordeeld, ditmaal door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel

5 jaren wegens het plegen van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; verboden wapendracht en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen. Deze feiten werden in het vonnis als bijzonder ernstig gekwalificeerd en deze veroordeling op zich volstond voor het CGVS om uw vluchtelingenstatus in te trekken. Uit het vonnis blijkt dat u zonder enige aanwijsbare reden een gevecht aan ging waarbij u totaal geen geweld schuwde en u er zelfs niet voor terugdeinsde om een mes te trekken en een messteek toe te dienen. Deze feiten getuigen van een gevaarlijke sociale ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de medemens.

Tot slot werd u ook op 19/11/2019 door de Correctionele Rechtbank te Brussel opnieuw definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens het opzettelijk toedienen van slagen en verwondingen tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Bovendien werd u veroordeeld voor weerspanning zonder wapens. Gebleken was immers dat u uw toenmalige partner tot bloedens toe had verwond, waarop zij naar het ziekenhuis moest worden gebracht. Bovendien werd u veroordeeld omdat u zich weerspanning heeft gedragen ten aanzien van een politie-inspecteur.

Uit uw persoonlijk gedrag, dat sinds uw aankomst in België resulteerde in 5 definitieve veroordelingen voor feiten die als ernstig, bijzonder ernstig en objectief zwaarwichtig kunnen worden gekwalificeerd, blijkt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden ofte herhalen (HvJ 22 mei 2012, C- 348/09, P.I., pi. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, herhalen we dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 17/04/2019 met een Albanese vrouw gehuwd bent. Samen heeft u een op 05/07/2019 in België geboren zoon, C. X. genaamd. Uw echtgenote (Q. X. - (0) 97.10.24 650-58) is sinds haar aankomst in België onwettig op het grondgebied en was dan ook reeds het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 14/05/2019. Sindsdien verblijft zij onwettig op het grondgebied. Uw zoon heeft verblijfsrecht in België verworven omdat u als vader op het ogenblik van de geboorte nog beschikte over verblijfsrecht in België. Gelet op het feit dat vanaf het ogenblik van deze beslissing noch u, noch uw echtgenote recht op verblijf hebben in België en uw minderjarige zoon de situatie van de ouders volgt, heeft ook uw zoon geen recht meer op verblijf. Bijgevolg verblijven alle gezinsleden vanaf het nemen van deze beslissing onwettig op het grondgebied.

Daarnaast wijzen we er op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf.

We merken tot slot op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en dat van uw minderjarige zoon. Deze beslissing houdt geen bevel om het grondgebied te verlaten in en u zal dus niet gedwongen worden teruggeleid naar Albanië. Het staat u vrij, gelet op het feit dat uw gehele gezinskern illegaal op het grondgebied verblijft, uw gezinsleven elders dan in België verder te zetten. Het feit dat uw zoon in België geboren is, impliceert niet dat hij, noch u of uw echtgenote automatisch recht op verblijf in België heeft. Uw zoon is op heden nog geen jaar oud, nog niet schoolplichtig en zijn gezins- en familieleven valt dus integraal samen met dat van zijn ouders. Hij heeft nog niet de schoolplichtige

leeftijd bereikt en beschikt op dergelijke jonge leeftijd - waarop hij nog geen banden met België heeft opgebouwd - over voldoende flexibiliteit om zich elders te vestigen. U maakt evenmin aannemelijk dat indien uw zoon naar het land van herkomst zou terugkeren, hij daar geen toegang zou kunnen hebben tot onderwijs eens hij de schoolgaande leeftijd bereikt heeft.

Bovendien wijzen we er op dat het feit dat u niet gedwongen kan verwijderd worden naar Albanië omdat een dergelijke maatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, automatisch impliceert dat dit eveneens het geval is voor uw minderjarige zoon en echtgenote. Uw echtgenote heeft op geen enkel ogenblik een verzoek om internationale bescherming ingediend en op geen enkel ogenblik aannemelijk gemaakt dat een terugkeer naar Albanië, al dan niet vergezeld van jullie minderjarige zoon, een schending van het non-refoulementbeginsel zou inhouden. Evenmin blijkt dit het geval wat betreft uw minderjarige zoon. Zelfs al kan u niet gedwongen verwijderd worden naar Albanië, verhindert dit uw echtgenote en minderjarige zoon niet om dit op vrijwillige basis te doen.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 11 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de artikelen 2, 3, en 4 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Schending van :

- de artikelen 11 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "VW" genoemd);*
- De artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de gronden voor bestuurshandelingen;*

1. GESCHONDEN NORMEN

Artikel 11 VW :

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;

4° [2 ...]2 het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

In het geval de beslissing genomen wordt op basis f van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21,]= kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° [2 ...]2 het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de [= eerste vijf]2 jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.]]1

[J § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, §1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Onverminderd de toepassing van paragraaf 2, kan de minister of zijn gemachtigde ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden indien het

recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980. en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en « que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook « en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle. » (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

2. TOEPASSING IN CASU

Artikel 11, § 3 VW regelt de bevoegdheid om een beslissing tot beëindiging van een verblijf te nemen ten aanzien van een vreemdeling aan wie internationale bescherming werd verleend, en ten aanzien van familieleden die hem hebben "vervoegd". Verwerende partij, die deze bepaling niet in de motiveringen viseert en haar beslissingen, ten aanzien van eerste en tweede verzoeker (zijn zoon), niet op deze bepalingen baseert, geeft geen geldige juridische grondslag voor haar beslissingen, en motiveert niet de beslissingen op passende en afdoende wijze.

Het artikel 21 kan niet volstaan om de beslissing om het verblijf van verzoeker te beëindigen op geldige wijze te motiveren.

De *lex specialis* in het onderhavige geval is artikel 11 LE, dat specifieke regels en voorwaarden vaststelt voor verzoeker die internationale bescherming genoot en die is "ingetrokken" op grond van artikel 55/3/1, §1 LE, zoals verzoeker (2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1 (...)) Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.)

Verwerende partij dient deze bepaling in acht te nemen en haar beslissing te motiveren onder verwijzing naar deze bepalingen, hetgeen zij niet doet.

« Onverminderd de toepassing van paragraaf 2, kan de minister of zijn gemachtigde ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken. » : om het verblijf van het kind in te trekken, moest verwerende partij deze bepaling vermelden, en aantonen dat het kind een familieleden in de zin van "artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° » dat zijn recht op verblijf kreeg op basis van gezinshereniging. Dat is hier niet het geval.

Er is een gebrek aan motivering in rechte en een schending van artikel 11 LE. De beslissingen moeten vernietigd worden."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze

werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de verwerende partij toepassing had moeten maken van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet en niet van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Om die reden geeft de verwerende partij volgens haar geen geldige juridische grondslag voor haar beslissing en motiveert ze deze niet op passende en afdoende wijze. Het artikel 21 van de Vreemdelingenwet kan volgens de verzoekende partij niet volstaan om de beslissing om het verblijf te beëindigen op geldige wijze te motiveren. De *lex specialis* is volgens de verzoekende partij in het onderhavige geval artikel 11 van de Vreemdelingenwet, dat specifieke regels en voorwaarden vaststelt voor de verzoekende partij die internationale bescherming genoot maar die werd ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

In het geval de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.

§ 2.

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormt met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.

§ 3.

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Onverminderd de toepassing van paragraaf 2, kan de minister of zijn gemachtigde ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken."

Artikel 11, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dus dat de gevallen waarin de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. Eén van die gevallen is inderdaad, zoals de verzoekende partij voorhoudt, het geval waarin de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals in het geval van de verzoekende partij gebeurde.

De verzoekende partij verliest echter uit het oog dat de bestreden beslissing in casu niet werd genomen louter op de grond dat haar vluchtelingenstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken. De bestreden beslissing vermeldt zeer duidelijk dat een einde wordt gemaakt aan het verblijf van de verzoekende partij om redenen van openbare orde. De bestreden beslissing vermeldt daarvoor artikel 21 van de Vreemdelingenwet als rechtsgrond.

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat eveneens vermeldt wordt als rechtsgrond in de bestreden beslissing, bepaalt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Uit deze motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook duidelijk dat het verblijf van de verzoekende partij en haar minderjarig kind niet werd beëindigd omdat de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij werd ingetrokken, maar wel om redenen van openbare orde. De verwerende partij heeft met de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet dan ook de correcte juridische grond voor deze beslissing vermeld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat artikel 11 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing had moeten vermeld worden als toepasselijke rechtsgrond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de rechten van verdediging, van de hoorplicht, en van het beginsel “audi alteram partem”.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Schending van :

- Het artikel 62 VW ;*
- Het beginsel van behoorlijk bestuur, en met name van de zorgplicht en de voorzichtigheidsplicht;*
- Het recht op een eerlijke administratieve procedure, de rechten van de verdediging, het recht om te worden gehoord (beginselen van het Belgische en Europese recht) en het beginsel audi alteram partem;*
- Het beginsel van procedurele samenwerking ;*

1. GESCHONDEN NORMEN

Artikel 62. §1 VW :

§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;

4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;

5° een politieambtenaar;

6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « *veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause* » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « *[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision* » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « *le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin quelle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce* » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, met inbegrip van de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgplicht, de rechten van de verdediging en het recht om te worden gehoord, vereisen dat verwerende partij de vreemdeling uitnodigt, of ten minste "in staat stelt", om argumenten aan te voeren tegen de beslissingen die hij voorstelt te nemen (onderstreping toegevoegd) :

« *qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; »* (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Om de vreemdeling in staat te stellen zijn argumenten op een "nuttige en doeltreffende" manier naar voren te brengen, erkent de rechtspraak verschillende daarmee samenhangende waarborgen (zie. P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif 2cmt' éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, we onderstrepen) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure — et de ses motifs — que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156; CE 19.04.2003, n°118.218; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310) ; L'administré doit aussi «disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156) « La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371) ; « Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 01.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005), voir avoir connaissance du projet de décision et de ses motifs (Tribunal de la fonction publique (première chambre) du 5 février 2016, Affaire F-137/14).

Uw Raad Uw Raad heeft dit ook benadrukt in twee recente arresten, onder verwijzing naar de doctrine van I. OPDEBEEK : CCE n°200.486 van 28.02.2018 p. 7 et 8 ; CCE n°197.490 van 08.01.2018.

De administratieve principe van procedurele medewerking impliceert niet dat er een dialoog moet ontstaan tussen de betrokkene en de administratie maar veronderstelt wel dat de administratie de betrokkene de gelegenheid geeft om zijn eventuele opmerkingen te maken. Evenzo, het beginsel impliceert dat als meer informatie of documenten nodig zijn om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, dan moet de administratie deze opvragen aan betrokkene (CCE n° 121 846 van 31 maart 2014 ; CCE n° 42.353 van 26 april 2010). Dit beginsel legt ook aan de administratie de verplichting op om betrokkene te leiden en hen de nuttige informatie door te geven van wat van hen wordt verwacht. Uw Raad (arrest n° 121 846 van 31 maart 2014) : « Le montant des revenus perçus par l'épouse du requérant étant clairement démontré, le Conseil estime, eu égard au principe de collaboration procédurale, que si la partie défenderesse s'estimait insuffisamment informée quant à leur valeur brute ou nette, il lui appartenait de permettre au requérant d'apporter une information complémentaire à cet égard. Force est donc d'observer que le constat de l'ignorance de la valeur brute ou nette des montants perçus par l'épouse du requérant ne peut suffire à justifier que « On ne peut (sic) donc apprécier justement si les moyens de subsistance (sic) effectifs (nets) atteignent les 120 % du RIS ».

2. TOEPASSING IN CASU

Verzoeker werd niet "schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden".

Verzoeker werd niet naar behoren geïnformeerd over wat hem ten laste wordt gelegd, noch over zijn recht om het door verwerende samengestelde dossier te raadplegen, noch over het analytische kader waaraan zijn situatie en het nemen van beslissingen zouden worden getoetst, hoewel dit essentiële garanties zijn dat de verzoekers rechten worden geëerbiedigd, dat verzoeker doeltreffend en nuttig wordt "gehoord" en verdedigd, en dat verwerende partij met volledige kennis van zaken een beslissing kan nemen overeenkomstig haar zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij is niet op een zorgvuldige wijze tewerk gegaan, heeft het samenwerkingsplicht niet gerespecteerd, en heeft niet afdoende moeite gedaan om zeker te zijn dat verzoekers in de effectieve mogelijkheid werd geplaatst om te worden "gehoord" :

- Het schrijven vermeldt een verkeerde naam "yocaj", en niet verzoekers naam ;
- Er werd nooit vermeld dat verwerende partij ook aan het recht op verblijf van de tweede verzoeker overwoog een einde te stellen ;
- Het versturen van het schrijven gebeurde gedurende de "coronacrisis", ie een welbekende moeilijke periode voor alle burgers, en diensten, inbegrepen de postdiensten, met bijzondere vertragingen en complicaties met betrekking tot het verzenden van de brieven, contacten met de geadresseerde, openingsuren van de kantoren, files voor de kantoren,... en risico's voor degene die buiten hun woning gaan ; deze situatie leidt tot verwarring en onzekerheden, en daarvoor werden meeste administratieve en juridische termijnen verlengd, en meeste procedure aangepast (Koninklijk Besluit tot verlenging van sommige maatregelen genomen bij het Koninklijk Besluit nr. 2 van 9 april 2020 met betrekking tot de verlenging van de verjaringstermijnen en de andere termijnen om in rechte te treden, alsmede de verlenging van de termijnen van de rechtspleging en de schriftelijke behandeling voor de hoven en

rechtbanken, BS 28/04/2020, Ed. 2 ; Besluit houdende verlenging van de termijnen bepaald in artikel 1 van het volmachtbesluit nr. 2020/001 van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende de tijdelijke opschorting van de verval- en beroepstermijnen die vastgelegd zijn in de Brusselse wetgeving en reglementering of die op grond daarvan zijn ingevoerd, BS 21/04/2020, Ed. 1 ; Koninklijk Besluit nr. 12 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging voor de Raad van State en de schriftelijke behandeling van de zaken, BS 22/04/2020, Ed. 2 ; ...); verwerende partij lijkt in tegendeel op een zeer stikt manier de procedure toe te passen, en zelfs geen rekening te houden met het feit dat haar schrijven dd 25 februari 2020 zelfs pas op 5 maart 2020 door de postendiensten werd behandeld (stuk 4) ;

- Het dossier bevat geen sluitend bewijs dat er een afwezigheidsbericht door de postbode werd gelaten ; verzoekers beweert dat hij thuis is gebleven, en zijn ouders ook, en dat er zelfs geen postbode zich heeft voorgesteld in die periode. BPOST kan ook niet bewijzen dat een afwezigheidsbericht neergelegd werd (stuk 5) ;

- Verwerende partij heeft haar beslissingen genomen voordat het schrijven haar door de postendiensten werd teruggestuurd : zij vermoedt dat verzoeker haar schrijven had ontvangen, wat duidelijk niet het geval was ; zij heeft gehaast beslist, wat niet te verzoenen is met de zeer bijzondere periode van de coronacrisis ;

- Hoewel verzoekende partij op de hoogte is van het tussenkomst van een raadsman voor verzoeker (o.a. verzoekschrift tegen de beslissing van het CGVS), en voor de moeder van de tweede verzoeker (aanvraag tot verblijf hangend), heeft zij geen poging gedaan om hen te contacteren om verzoekers effectief in de mogelijkheid te stellen om zich te verdedigen in de beslissingsproces, en alle nodige elementen te hebben om te beslissen ;

Rekening houdend met alle elementen van deze specifieke situatie, dient vastgesteld te worden dat verwerende partij niet zorgvuldig is tewerk gegaan, dat zij de samenwerkingsplicht niet heeft gerespecteerd, en dat verzoekers' rechten om gehoord te worden werden geschonden.

Indien verzoekers op de hoogte werden gesteld van deze procedure en zijn rechten, zouden zij er zeker gebruik van hebben gemaakt en zich beter hebben kunnen verdedigen en verwerende partij beter hebben kunnen informeren.

Verzoeker had de volgende elementen naar voren kunnen brengen die duidelijk invloed zou hebben gehad op de bestreden beslissing :

- Er moet rekening worden gehouden met zijn gedrag sinds de feiten gepleegd in 2012, 2013 en 2016 en de invloed van zijn moeilijke jeugd, wat ook geattesteerd wordt door zijn psycholoog die hem heeft gevolgd sinds zijn 14 jaar. Inderdaad, Meneer D. bevestigt dat verzoeker een kwetsbare jongen was, "très timide, infantile, socialement inadapté et fortement fragilisé". Zijn psychologische problemen waren het gevolg van "un emprisonnement préventif au sein de sa famille pendant une dizaine d'années suite à une menace de vendetta contre sa famille dans son pays natal". De overdracht van een sociale isolatie naar een precarie milieu in hoofdstad Brussel was te gewelddadig voor verzoeker die vervolgens overgegaan is tot het plegen van misdrijven (stuk 3);

- Verzoeker had ook zijn integratieproces kunnen benadrukken : hij volgt een inburgering met de Vlaamse overheid (stuk 4) en neemt deel aan gesprekken met de Groepintro en Actiris Brussel (stuk 5). Verzoeker werkt ook bij een VzW "Mondial" die als doel heeft het integreren van kwetsbare jongeren en volwassenen met risico van uitsluiting van de gemeenschap via sportactiviteiten. De Directeur van de VzW is tevreden met verzoeker (stuk 6).

- Verzoeker benadrukt dat hij nooit feiten heeft gepleegd die een effectieve opsluiting hebben gerechtvaardigd, noch een isolement van de gemeenschap. Zou verzoeker een "actuele, voldoende en ernstig bedreiging" vormen voor de maatschappij zou hij, ten minste, zijn veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf, wat in casu, nooit het geval is geweest;

- Verwerende partij verwijst naar veroordelingen van 2013, van 2017 en van 2019 (in totaal, 4) maar voor wat betreft de veroordelingen van 2013 beperkt verwerende partij zich tot het verwijzen naar het feit dat de feiten gekwalificeerd werden als "objectief zwaarwichtig", wat in casu onvoldoende is om te beweren dat verzoeker een ernstig bedreiging vormt voor de samenleving of hij ernstige redenen van openbare orde voorstelt daar verwerende partij geen beschrijving geeft van de gepleegde feiten noch de inhoud van de veroordelingen weergeeft;

- In de veroordelingen van 2013 verwees de rechter telkens naar het feit dat verzoeker de feiten niet betwist, dat hij een zeer jonge leeftijd heeft, dat hij een blanco strafblad heeft, dat hij moeilijke levensomstandigheden in zijn geboorteland heeft gehad, dat hij opgevolgd wordt voor een psychiatrische problematiek sinds augustus 2010;

- Voor wat betreft de veroordeling van 2017 stelt verwerende partij vast dat “deze feiten werden in het vonnis als bijzonder ernstig gekwalificeerd en deze veroordeling op zich volstond voor het CGVS om uw vluchtelingenstatus in te trekken. Uit het vonnis blijkt dat u zonder enige aanwijsbare reden een gevecht aan ging waarbij u totaal geen geweld schuwde en u er zelfs niet voor terugdeinsde om een mes te trekken en een messteek toe te dienen”. Op basis daarvan concludeert verwerende partij dat verzoeker een gevaarlijke sociale ingesteldheid heeft en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de medemens. Doch, in het vonnis van 21 februari 2017 verwijst de Rechtbank naar het positief gedrag van verzoeker:

“Eerst beklagde C. S. werd door de onderzoeksrechter vrijgelaten onder voorwaarden. Uit de verslagen van de justitieassistentie blijkt dat hij een meewerkende houding heeft aangenomen en de nodige inspanningen heeft geleverd om zijn voorwaarden te respecteren. Uit de maatschappelijke enquête van 17 januari 2016 blijkt dat hij zich administratief in orde heeft gesteld en thans over een voorlopige verblijfsvergunning van 5 jaar beschikt. Hij heeft geen vast werk maar wordt onderhouden door zijn moeder en vriendin die bijna op bevalen staat. Hij erkent de feiten en kadert deze binnen zijn agressieproblematiek ten gevolge van druggebruik. Hij heeft hiervoor een therapie gevolgd en zou thans reeds meerdere maanden clean zijn.”

Met deze elementen werden geen rekening gehouden en een afdoende onderzoek van de actuele bedreiging van verzoeker ontbreekt vervolgens;

- Voor wat betreft de veroordeling van 19.11.2019, waarvan geen kopie bestaat in het administratief dossier van verzoeker, verwijst verwerende partij naar de gepleegde feiten en naar de straf maar geeft geen aanduidingen over wanneer deze feiten gepleegd werden, de context van de gepleegde feiten, noch over de omstandigheden die onthouden werden door de Rechtbank;

- Er bestaan positieve elementen verzachtende omstandigheden geïdentificeerd door de Rechtbanken in elk vonnis :

- Verzoeker heeft zijn verandering en het bewust worden van zijn fouten ook bevestigd gedurende zijn gehoor op het CGVS in het kader van de procedure voor intrekking van zijn internationale beschermingsstatuut. Hij heeft gedurende deze gehoor uitgelegd dat hij nu op het goede pad zit, een familie heeft en spijt heeft over de gepleegde feiten. Verwerende partij had kennis, of had kennis moeten hebben, van de inhoud van dit gehoor daar ze zelf verwijst naar de procedure tot intrekking van het beschermingsstatuut ingeleid door het CGVS;

- Verzoeker doet alles wat in zijn macht ligt om te veranderen en zich positief te integreren in de samenleving;

De toepasselijke normen en wetbepalingen (o.a. art. 11 §3 VW) verplichten verwerende partij om met zulke elementen rekening te houden.

Het staat vast dat verzoeker zich op wezenlijke punten beter had kunnen verdedigen indien verwerende partij zich aan bovengenoemde waarborgen had gehouden en had vervolgens haar besluit "met volledige kennis van zaken" kunnen nemen, zoals het haar plicht was. Dit zou zeker van invloed zijn geweest op het besluitvormingsproces.

Daarom is het middel gegrond en moeten de beslissingen worden vernietigd.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel, in het kader van de aangevoerde schending van de hoorplicht, dat zij niet schriftelijk op de hoogte gebracht werd en haar niet de mogelijkheid werd geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing hadden kunnen verhinderen of beïnvloeden. De verzoekende partij verwijst naar het feit dat op het schrijven van dienst vreemdelingenzaken een verkeerde naam, namelijk "yocaj", werd vermeld en niet haar correcte naam, dat nooit vermeld werd dat de verwerende partij ook aan het recht op verblijf van het minderjarige kind overwoog te beëindigen, en dat het schrijven werd verstuurd tijdens de "coronacrisis", een moeilijke periode voor alle burgers, en diensten, inbegrepen de postdiensten, met bijzondere vertragingen en complicaties met betrekking tot het verzenden van de brieven, contacten met de geadresseerde, openingsuren van de kantoren, files voor de kantoren, en risico's voor degene die hun woning verlaten. De verwerende partij lijkt volgens de verzoekende partij op een zeer strikte manier de procedure toe te passen, en zelfs geen rekening te houden met het feit dat haar schrijven van 25 februari 2020 pas op 5 maart 2020 door de postdiensten werd behandeld. De verzoekende partij stelt verder dat het dossier geen sluitend bewijs bevat dat er een afwezigheidsbericht door de postbode werd gelaten. Zij beweert dat zij thuis is gebleven, net als haar ouders, en dat er zelfs geen postbode zich heeft voorgesteld in die periode. BPOST kan volgens de verzoekende partij ook niet bewijzen dat een afwezigheidsbericht neergelegd werd (stuk 5). Verder heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij haar beslissing genomen voordat het schrijven haar door de postdiensten werd teruggestuurd. Zij heeft gehaast beslist, wat volgens de verzoekende partij niet te verzoenen is met de zeer bijzondere periode van de coronacrisis. Hoewel de verwerende partij volgens de verzoekende partij op de hoogte is van de tussenkomst van een raadsman, en voor de moeder van de tweede verzoeker (aanvraag tot verblijf hangend), heeft zij geen poging gedaan om hen te contacteren om hen effectief in de mogelijkheid te stellen om zich te verdedigen in het beslissingsproces, en alle nodige elementen te hebben om te beslissen. De verzoekende partij stelt verder dat zij een aantal elementen naar voor had kunnen brengen die duidelijk invloed zouden hebben gehad op de bestreden beslissing indien zij het schrijven van de verwerende partij wel had ontvangen.

Uit de e-mail van Bpost van 5 mei 2020, die de verzoekende partij bijbrengt, blijkt dat Bpost zelf geen bewijs kan bijbrengen dat de postbode effectief is langs geweest en een bericht heeft achtergelaten.

Bpost verwijst echter ook naar hun website waar men kan zien of een bericht werd achtergelaten door de postbode. Bpost stelt verder dat de aangetekende zending niet werd opgehaald binnen de vereiste termijn en dat deze daarom werd teruggestuurd naar de afzender.

Het schrijven van de verwerende partij van 25 februari 2020 aan de verzoekende partij bevindt zich in het administratief dossier. Daarin nodigt de verwerende partij de verzoekende partij uit om de bijgevoegde vragenlijst in te vullen en binnen de vijftien dagen na betekening van de brief terug te sturen. De verwerende partij vermeldt in deze brief duidelijk dat het beëindigen of intrekken van het verblijf en de duur van het eventuele inreisverbod afhangt van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij en het dus in haar belang is om op een correcte en complete wijze de vragenlijst te beantwoorden. Uit de gegevens van de aangetekende zending blijkt dat deze op 13 maart werd aangeboden in Anderlecht, waar de verzoekende partij volgens haar eigen gegevens ook woont. Op 8 april 2020 werd de zending teruggestuurd omdat ze niet werd afgehaald. In het administratief dossier bevinden zich ook de specifieke gegevens afkomstig van de website van Bpost van de zending met dezelfde barcode als voormelde aangetekende zending. Uit deze gegevens blijkt dat de zending op 13 maart 2020 zonder succes werd aangeboden en dat op dat moment ook een bericht werd achtergelaten in de brievenbus. Vanaf 16 maart 2020 was de zending beschikbaar voor afhaling. Op 2 april 2020 was de zending nog steeds niet afgehaald en op 8 april 2020 werd ze teruggestuurd naar de afzender. Uit deze gegevens blijkt dat deze zending wel degelijk aan de verzoekende partij werd verstuurd, dat een bericht werd achtergelaten dat de postbode was langs geweest en dat de verzoekende partij de aangetekende zending niet is gaan afhalen bij Bpost. Aangezien de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij het nodige heeft gedaan om de aangetekende zending te gaan afhalen bij Bpost zijn haar argumenten over de inhoud van deze brief, het feit dat de beslissing zou genomen zijn vooraleer deze werd teruggestuurd naar de verwerende partij, de beweerde moeilijkheden tijdens de coronacrisis en de foute schrijfwijze van haar naam, dan ook niet relevant. Het is immers enkel aan het gedrag van de verzoekende partij zelf te wijten dat zij deze brief van de verwerende partij niet heeft ontvangen. De verwerende partij heeft de verzoekende partij wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om haar argumenten in deze procedure te laten gelden voor het nemen van de bestreden beslissing, maar de verzoekende partij heeft hieraan niet kunnen voldoen en dit louter door haar eigen toedoen. De verzoekende partij kan de verwerende partij dan ook niet dienstig verwijten dat zij nog andere pogingen had moeten ondernemen om haar te proberen contacteren, zoals bijvoorbeeld via haar raadsman. De Raad merkt verder nog op dat de verzoekende partij niet betwist dat de brief van 25 februari 2020 naar het correcte adres werd verstuurd. Zij stelt enkel dat zij geen weet had van deze brief omdat de postbode geen bericht zou achtergelaten hebben.

Het is dan ook louter door het eigen toedoen van de verzoekende partij zelf dat zij de door haar aangehaalde elementen niet kon doen gelden bij de verwerende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing. Het komt niet aan de Raad toe om de nieuwe gegevens die zij thans in haar verzoekschrift vermeldt te gaan beoordelen.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen dan ook niet aannemelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In haar derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 24, en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoger belang van het kind, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 11, 21, 23, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3, en 4 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het evenredigheidsbeginsel, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“Schending van :

- *Het grondrecht op een privé- en gezinsleven dat wordt beschermd door artikel 8 EVRM en de artikelen 7 en 52 van het Handvest;*
- *Het hoger belang van het minderjarig kind, gewaarborgd door artikel 22bis van de Belgisch Grondwet, artikel 8 EVRM en de artikelen 7 en 24 van het Handvest;*

- De artikelen 11, 21, 23 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "LE" genoemd);
- De artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de gronden voor bestuurshandelingen;
- Het beginsel van goed bestuur, en met name de zorgplicht en de voorzichtigheidsplicht;

1. GESCHONDEN NORMEN

Artikel 8 van het EVRM :

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België* § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EYRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 7 van het Handvest :

"Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 24 van het Handvest stelt vast :

« 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. »

Artikel 22bis van het Belgisch Grondwet :

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Artikel 11 LE:

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;

4° [...] = het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

In het geval de beslissing genomen wordt op basis [2 van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21,p kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° [...] = het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de [eerste vijf] jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis [“ van het eerste lid, 2C of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21,] kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.]

[- § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, §1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Onverminderd de toepassing van paragraaf 2, kan de minister of zijn gemachtigde ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken.

Artikel 21 LE :

De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd [2 ...]2, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 23 LE :

§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980. en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en « que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook « en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle. » (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ;

« [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

2. TOEPASSING IN CASU

2.1 SAMENVATTING VAN DE ONDERDELEN VAN HET MIDDEL

De in de middel genoemde bepalingen worden in verschillende opzichten geschonden :

i. Er wordt niet voldaan aan de wettelijke criteria voor het nemen van de bestreden beslissing, met name wat betreft de "drempel van gevaarlijkheid" voor de "openbare orde": verzoeker vormt geen bedreiging, a fortiori geen actuele en voldoende ernstige bedreiging, en de wettelijke criteria zijn niet naar behoren gemotiveerd (schending van de artikelen 11 §3, 21 en 23 LE; schending van het grondrecht op een privé- en gezinsleven);

ii. Verwerende partij heeft in het kader van de besluitvorming niet de nodige zorgvuldigheid genomen, zodat zij niet met alle relevante factoren rekening heeft gehouden en de situatie en de gevolgen van de beslissing voor verzoeker en zijn familie niet naar behoren heeft geanalyseerd (zowel wat betreft de aan verzoeker toegeschreven feiten als wat betreft de analyse van de documenten en informatie over de actualiteit van de gestelde dreiging, de duur ervan voor de toekomst, de ontwikkelingen van verzoeker, zijn banden in België, enz;) een zorgvuldige analyse leidt tot de vaststelling dat de beslissingen onevenredig zijn (schending van de artikelen 11, § 3, 21 en 23 LE; schending van het grondrecht op een privé- en gezinsleven; schending van de zorgplicht en de motiveringsplicht)

2.2 ONTWIKKELING VAN DE ONDERDELEN VAN HET MIDDEL

2.2.1 Algemeenheden

• Inbreuk op de grondrechten van verzoekers

De bestreden beslissing vormt ongetwijfeld een inbreuk op het fundamentele recht van verzoekers op een privé- en gezinsleven, aangezien eerste verzoeker al bijna 5 jaar op het Belgisch grondgebied mag verblijven en tweede verzoeker sinds zijn geboorte en dat hun verblijf, door de genomen besluiten is opgezegd (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 197 311 van 22.12.2017, pt. 3.11 (VK)):

"Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede deksel van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. ».

Temeer daar verzoekers worden blootgesteld aan verdere verwijdering, waardoor zijn privé- en gezinsleven nog meer in gevaar komt.

• juridisch kader - analyserooster - relevante criteria en elementen

Artikel 11, lid 3, is het wettelijke kader die van toepassing is op verzoeker voor het nemen van een beslissing over het einde van zijn verblijf. Dit artikel is in casu echter niet op hem toegepast (zie eerste middel).

De bovengenoemde artikelen 21 en 23 LE bepalen het nationale kader voor het nemen van een besluit om een verblijfsvergunning te beëindigen met een bevel om het grondgebied te verlaten om "redenen van openbare orde" voor onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of toestemming hebben gekregen om ervoor beperkte of onbeperkte tijd te verblijven.

Grondrechten vereisen ook de eerbiediging van procedurele waarborgen (met inbegrip van een "zo zorgvuldig mogelijke" analyse) en "materiële" waarborgen (met inbegrip van de criteria van wettigheid en evenredigheid), die de wettigheid van dergelijke besluiten bepalen.

De Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, arrest van 2.08.2001, *Boutliff t. Zwitserland*-, EHRM, arrest van 15.07.2003, *Mokrani t. Frankrijk*, §§30 et 31; EHRM, arrest van 17 april 2014, *Paposhvili t. België*, §141) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV n°159 065 van 19.12.2015 ; RVV n°143 483 van 16.04.2015 ; RVV n°139 759 van 26.02.2015 ; RVV n° 112 862, van 25.10.2013 ; RVV n° 31 274 van 8.09.2009; RVV n° 37 703 van 28.01.2010) hebben al vaak de gelegenheid gehad om erop te wijzen dat een analyse "zo rigoureuus mogelijk" nodig is wanneer het recht op privé- en gezinsleven op het spel staat. Dit is een "versterkte" zorgplicht. In zijn rechtspraak benadrukt het Hof het belang van factoren als de ernst van het vonnis, de duur van het verblijf en de banden in het land waarnaar de persoon zal worden teruggestuurd.

Het grondrecht op een privé- en gezinsleven kan de toepassing van de bepalingen van de wet van 15.12.1980 in de weg staan. Ingrijpen in het privé- en gezinsleven kan alleen plaatsvinden als :

- het bij wet voorzien is (wettigheidstoets);
- streeft een doel na dat als "legitiem" wordt beschouwd;
- evenredig is;

Het legaliteitscriterium veronderstelt dat de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijf voldoende duidelijk en voorzienbaar zijn (EHRM 12 juni 2014, nr. 56030/07, *Fernandez Martinez t. Spanje*, §117; EHRM 24 april 2008, nr. 1365/07, *C.G. e.a. tegen Bulgarije*, § 39-40; RW 197 311 van 22.12.2017 (VK)).

In het kader van de beoordeling van de evenredigheid is de toepassing van de in de *Boutliff/Üner*-rechtspraak van het EHRM vastgestelde criteria relevant, zoals uw Raad ook in herinnering heeft gebracht in zijn arrest in verenigde kamers nr. 197 311 van 22 december 2017. Deze criteria zijn :

- de aard en de ernst van het door de aanvrager gepleegde strafbare feit;
- de duur van het verblijf van de betrokkene in het land van waaruit hij wordt uitgezet;
- de periode die sinds de overtreding is verstreken en het gedrag van de aanvrager in die periode;
- de nationaliteit van de verschillende betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker, met inbegrip van, in voorkomend geval, de duur van zijn of haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op de doeltreffendheid van een gezinsleven als paar;
- of de echtgeno(o)t(e) op de hoogte was van het misdrijf op het moment dat de familierelatie werd vastgesteld;
- of de kinderen uit het huwelijk zijn geboren en zo ja, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot waarschijnlijk zal ondervinden in het land waarnaar de aanvrager wordt uitgezet;
- de belangen en het welzijn van de kinderen, met name de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van de aanvrager waarschijnlijk zullen ondervinden in het land waarnaar hij wordt uitgewezen; en
- de kracht van de sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van bestemming.

2.2.2 Gebrek aan motivering, gebrek aan zorgvuldige analyse en onevenredigheid

2.2.2.1 "Belastende" elementen, het gebrek aan voldoende motivering en de onvoldoende zorgvuldige analyse

Hoewel de gepleegde strafbare feiten niet geminiseerd kunnen worden, blijft het een feit dat de in de motivering genoemde elementen de op grond van artikel 21 LE genomen beslissing niet op geldige wijze kunnen onderbouwen en rechtvaardigen.

Wat betreft "redenen van openbare orde", in de zin van de artikelen 21 en 23 LE, wordt in de voorbereidende werkzaamheden verwezen naar de rechtspraak van het I l of van Justitie van de Europese Unie:

Het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" is overigens rechtstreeks uit die richtlijnen gehaald. Het vervangt het begrip van "schade" dat in de huidige regeling van de terugwijzing

en de uitzetting voorkomt. Het doel is duidelijk van de huidige praktijk af te zien. De vreemdelingen die veroordeeld zijn geweest of op heterdaad zijn betrapt, zullen dus niet meer de enige betrokkenen zijn. Volgens de door het Hof van Justitie ontwikkelde interpretatiebeginselen is het zo dat indien de toepasselijke Europese akte sommige begrippen die erin voorkomen niet omschrijft, hun betekenis en hun strekking moeten worden bepaald door rekening te houden met hun gewone betekenis in de omgangstaal, met de context waarin ze worden gebruikt en met de doelstellingen van de reglementering waartoe ze behoren. Ze moeten restrictief worden geïnterpreteerd als ze afwijking van een principe toestaan. De overwegingen van de Europese akte kunnen ook opheldering verschaffen. (Arrest Zh. en O., van 11 juni 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015: 377, punt 42; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 58 en vermelde rechtspraak).

Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip "openbare orde" de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen "openbare orde" en "binnenlandse veiligheid" tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU).

Uit zijn rechtspraak blijkt dat "... de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...] ". Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."

Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, "[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.", (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373- 13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak).

Het Hof heeft het begrip "nationale veiligheid" al moeten interpreteren. Het doelt op de binnenlandse veiligheid en de buitenlandse veiligheid. Het omvat namelijk; "(...) de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen [...]". (arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punt 78 en vermelde rechtspraak).

Artikel 21 LE vereist daarom op zijn minst een reële, actuele en voldoende ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Indien verzoeker de feiten waaraan hij zich schuldig maakt niet minimaliseert, betwist hij wel dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. In ieder geval geeft verwerende partij geen precieze en volledige redenen voor haar beslissing in die zin.

In het onderhavige geval heeft verwerende partij de elementen van de zaak onvoldoende geanalyseerd, voldoet niet aan de wettelijke vereisten (verzoeker betwist ook dat hij een "ernstige bedreiging" vormt en "ernstige redenen van openbare orde" voorstelt) en heeft zij haar beslissing op vele essentiële punten niet voldoende gemotiveerd :

- De motivering verwijst naar feiten in te algemene en onnauwkeurige bewoordingen;
- Verwerende partij stelt niet vast welk "fundamenteel maatschappelijk belang" verzoeker zou schenden;
- Verzoeker benadrukt dat hij nooit feiten heeft gepleegd die een effectieve opsluiting hebben gerechtvaardigd, noch een isolement van de gemeenschap. Zou verzoeker een "actuele, voldoende en ernstig bedreiging" vormen voor de maatschappij zou hij, ten minste, zijn veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf, wat in casu, nooit het geval is geweest;

- Verwerende partij verwijst naar veroordelingen van 2013, van 2017 en van 2019 (in totaal, 4) maar voor wat betreft de veroordelingen van 2013 beperkt verwerende partij zich tot het verwijzen naar het feit dat de feiten gekwalificeerd werden als “objectief zwaarwichtig”, wat in casu onvoldoende is om te beweren dat verzoeker een ernstig bedreiging vormt voor de samenleving of hij ernstige redenen van openbare orde voorstelt daar verwerende partij geen beschrijving geeft van de gepleegde feiten noch de inhoud van de veroordelingen weergeeft;

- In de veroordelingen van 2013 verwees de rechter telkens naar het feit dat verzoeker de feiten niet betwist, dat hij een zeer jonge leeftijd heeft, dat hij een blanco strafblad heeft, dat hij moeilijke levensomstandigheden in zijn geboorteland heeft gehad, dat hij opgevolgd wordt voor een psychiatrische problematiek sinds augustus 2010;

- Voor wat betreft de veroordeling van 2017 stelt verwerende partij vast dat “deze feiten werden in het vonnis als bijzonder ernstig gekwalificeerd en deze veroordeling op zich volstond voor het CGVS om uw vluchtelingenstatus in te trekken. Uit het vonnis blijkt dat u zonder enige aanwijsbare reden een gevecht aan ging waarbij u totaal geen geweld schuwde en u er zelfs niet voor terugdeinsde om een mes te trekken en een messteek toe te dienen”. Op basis daarvan concludeert verwerende partij dat verzoeker een gevaarlijke sociale ingesteldheid heeft en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de medemens. Doch, in het vonnis van 21 februari 2017 verwijst de Rechtbank naar het positief gedrag van verzoeker:

“Eerst beklaagde C. S. werd door de onderzoeksrechter vrijgelaten onder voorwaarden. Uit de verslagen van de justitieassistentie blijkt dat hij een meewerkende houding heeft aangenomen en de nodige inspanningen heeft geleverd om zijn voorwaarden te respecteren. Uit de maatschappelijke enquête van 17 januari 2016 blijkt dat hij zich administratief in orde heeft gesteld en thans over een voorlopige verblijfsvergunning van 5 jaar beschikt. Hij heeft geen vast werk maar wordt onderhouden door zijn moeder en vriendin die bijna op bevalen staat. Hij erkent de feiten en kadert deze binnen zijn agressieproblematiek ten gevolge van druggebruik. Hij heeft hiervoor een therapie gevolgd en zou thans reeds meerdere maanden clean zijn.”

Met deze elementen werden geen rekening gehouden en een afdoende onderzoek van de actuele bedreiging van verzoeker ontbreekt vervolgens;

- Voor wat betreft de veroordeling van 19.11.2019, verwijst verwerende partij naar de gepleegde feiten en naar de straf maar geeft geen aanduidingen over wanneer deze feiten gepleegd werden (2017 - meer dan 3 jaren geleden), de context van de gepleegde feiten, noch over de omstandigheden die onthouden werden door de Rechtbank;

- Alle positieve elementen en de verzachtende omstandigheden geïdentificeerd door de Rechtbanken worden opzettelijk verzwijgt en genegeerd :

- De redenering van verwerende partij over de “ernstige bedreiging” die verzoeker zou zijn, die zich beperkt tot het verwijzen naar verleden veroordelingen is een stereotyperend positie die de persoonlijke elementen van verzoekers’ situatie niet in aanmerking neemt en die tot gevolg zou hebben dat éénieder mens die eens een misdaad pleegt een gevaar voor de samenleving zou zijn;

- Verwerende partij oordeelt bovendien dat “uit zijn persoonlijk gedrag” blijkt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Hier ook berust verwerende partij zich op stereotyperende vooroordelen die geen rekening houden met de actuele situatie van verzoekende partij maar die eenvoudigweg van feiten gepleegd meer dan 3, 6 en 7 jaren geleden een actuele bedreiging afleiden.

- Verzoeker heeft zijn verandering en het bewust worden van zijn fouten ook bevestigd gedurende zijn gehoor op het CGVS in het kader van de procedure voor intrekking van zijn internationale beschermingsstatuut. Hij heeft gedurende deze gehoor uitgelegd dat hij nu op het goede pad zit, een familie heeft en spijt heeft over de gepleegde feiten. Verwerende partij had kennis, of had kennis moeten hebben, van de inhoud van dit gehoor daar ze zelf verwijst naar de procedure tot intrekking van de beschermingsstatuut ingeleid door het CGVS;

- Verzoeker doet alles wat in zijn macht ligt om te veranderen en zich positief te integreren in de samenleving. Tijdens zijn gehoor op het CGVS heeft hij verklaard :

(...)

(Gehoor CGVS, p. 6)

Verzoekende partij is vervolgens in contact met de maatschappij. Zou hij een actuele bedreiging vormen voor de samenleving zou er zeker geen alternatieve straf uitgesproken die hem juist in contact brengt met de samenleving.

- Verwerende partij heeft geen zorgvuldige analyse gedaan van de actuele bedreiging voor de samenleving van verzoeker vast te stellen en houdt geen rekening met de actuele situatie in de welke verzoeker zich nu bevindt.

- Zonder de ernst van de strafbare feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een minimum te beperken, wil verzoeker benadrukken dat al deze feiten, tezamen of afzonderlijk, niet de voor de toepassing van de artikelen 21 en 23 LE vereiste ernstgraad bereiken;

- Er wordt enkel aandacht besteed aan de verleden veroordelingen van verzoeker, die alleen de basis lijken te vormen voor de bestreden beslissing, terwijl Richtlijn 2008/115, in het licht waarvan de artikelen 21 en 23 LE moeten worden gelezen, verbiedt dat de maatregel vrijwel uitsluitend op eerdere veroordelingen wordt gebaseerd (HvJ Z Zh.; CCE 197 311 van 22.12.2017 (VK));

- De elementen die door verwerende partij naar voren worden gebracht om de bestreden beslissing te rechtvaardigen zijn onvoldoende om te oordelen dat verzoeker een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt, zoals artikel 23 VW het voorschrijft, aangezien de feiten niet voldoende recent zijn, en in de meeste gevallen zelfs bijzonder oud zijn;

- Verwerende partij verwijst nooit naar de "actualiteit" van de bedreiging die van verzoeker zou uitgaan en motiveert deze niet naar behoren, noch expliciet, hoewel dit een essentieel element is dat naar behoren moet worden gemotiveerd en verwijzen naar een geschiedenis van veroordelingen zeker niet voldoende is.

Het begrip van "bedreiging" is dus een Europees begrip. Het HvJ heeft al meerdere keren uitgelegd hoe dit begrip verstaan en toegepast moet worden en heeft aangedrongen op de actualiteit van de bedreiging en over het belang van het in aanmerking nemen van een meerderheid van elementen over het persoonlijk gedrag van betrokkene.

In het arrest Z. Zh van 11.06.2015 (C-554/13), heeft het HvJ benadrukt (eigen onderstropping):

« 50 Partant, il y a lieu de considérer qu'un Etat membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un Etat membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7. paragraphe 4, de la directive 2008/115. »

In het arrest Tsakouridis (C-145/09), alhoewel het om ernstiger feiten ging dan deze zaak, heeft het HvJ geoordeeld dat :

« Om te beoordelen of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare veiligheid, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat. Waar het een burger van de Unie betreft die zijn kindertijd en jeugd grotendeels, zo niet

geheel, in de gastlidstaat heeft doorgebracht, zullen zeer gegronde redenen moeten worden aangevoerd om de verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (zie in die zin met name arrest Maslov tegen Oostenrijk, reeds aangehaald, § 71-75). »

In een arrest van 15.02.2016 (C-601/15), heeft het HvJ het belang van een analyse in concreto onderstreept, daar het evenredigheidsbeginsel verplicht om na te gaan als de maatregel evenredig is tegenover het nagestreefde doel. Het zou dus onevenredig zijn om een vluchtelingenstatus in te trekken omwille van een bedreiging die niet actueel is.

Het belang van een zorgvuldige analyse en een afdoende motivering met betrekking tot het "actuele" criterium waarin de betrokken bepalingen voorzien, wordt regelmatig benadrukt in de rechtspraak over de verwijdering van derdelanders omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid :

RVV n°107 819 van 31.07.2013, ten aanzien van een vreemdeling die meerdere keren veroordeeld werd :

« 3.4. En l'espèce, l'on observe que la partie défenderesse a refusé le séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne au requérant, sur la base des diverses condamnations dont il a fait l'objet ainsi que sur la persistance dans ses activités délictueuses dont il en ressort, et qu'elle a indiqué que « l'administration pénitentiaire ne réévaluera éventuellement son dossier que le 29 05 2013 » et que « le dossier administratif de la personne concernée ne contient pas d'éléments permettant de constater que son degré de dangerosité a disparu (rapport sociaux,...) ».

Le Conseil considère qu'en motivant de la sorte, la partie défenderesse n'a nullement établi concrètement que le comportement personnel du requérant constituait, au moment de l'examen de la demande de carte de séjour, c'est-à-dire en août 2012, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société.

En effet, outre le fait qu'il ne résulte nullement de « la persistance de la personne concernée dans ses activités délictueuses (condamnations en 2004, 2005 et 2009 pour les mêmes motifs) » que la partie défenderesse a apprécié la dangerosité actuelle du requérant pour l'ordre public, force est de constater que les indications susmentionnées ne permettent également pas de prouver l'existence d'un risque actuel à l'ordre public. La partie défenderesse mentionne d'ailleurs dans l'acte attaqué qu'il ne ressort pas du dossier administratif que le degré de dangerosité du requérant a disparu, sans toutefois indiquer expressément ni expliciter en quoi ce dernier représenterait encore une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

En conséquence, la partie défenderesse a méconnu l'article 43, alinéa 1er, 2°, de la Loi, et l'interprétation qui doit en être faite au regard de la jurisprudence constante de la Cour de justice des Communautés européennes, et n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision. »

CCE n° 110.977 van 30.09.2013 (eigen onderstropping) :

« 3.2. En l'espèce, force est de constater qu'en refusant le séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne au requérant, au motif que celui-ci a été condamné le 13 novembre 1991 et le 9 avril 2004 par le Tribunal correctionnel de Bruxelles, et enfin par la Cour d'Assises d'Eskisehir le 22 décembre 2006. et qu'il est arrivé en Belgique de manière illégale, sans indiquer en quoi son comportement personnel constituait, au moment de l'examen de la demande de carte de séjour, c'est-à-dire en décembre 2012, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, la partie défenderesse a méconnu l'article 43, alinéa 1 er, 2°, de la Loi, et l'interprétation qui doit en être faite au regard de la jurisprudence constante de la Cour de justice des Communautés européennes, et n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision. De plus, le Conseil n'aperçoit pas en quoi la précision selon laquelle « l'intéressé est arrivé sur le territoire Belge de manière illégale et a introduit une nouvelle demande de regroupement familial sans produire la preuve de son identité » permettrait d'apprécier le caractère réel, actuel, ou suffisamment grave de la menace à l'ordre public, de sorte que cette seule mention ne pourrait suffire à indiquer que l'administration a bien apprécié le comportement personnel et actuel du requérant. »

RVV n° 118.177 van 31.01.2014, met betrekking tot een motivatie die als toereikend kan worden beschouwd, tenzij deze op geldige wijze wordt tegengesproken, aangezien het betrekking heeft op talrijke veroordelingen, waaronder een precedent van twee maanden voor het indienen van de aanvraag voor verblijf.

Uw Raad heeft er ook aan herinnerd dat de verwijzing naar strafrechtelijke veroordelingen onvoldoende is en dat beslissingen gestoeld moeten worden op het persoonlijke gedrag van de betrokkene om de

huidige bedreiging die hij of zij zou zijn te bevestigen (RW n° 176 368 van 14.10.2016, we onderstrepen):

“Uit voormeld artikel blijkt dat het verblijfsrecht kan geweigerd worden aan burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Hierbij wordt onder meer verduidelijkt dat maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Er wordt voorts toegelicht dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor deze maatregelen en het gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.”

RVV nr. 200 494 van 28.02.2018 : Uw Raad heeft onlangs een besluit nietig verklaard wegens gebrek aan actualiteit van de bedreiging;

- Er wordt geen rekening gehouden met de spijt van verzoeker :

(...)

(Gehoor CGVS, p. 3)

(...)

(Gehoor CGVS, p. 6)'

(...)

(Gehoor CGVS, p. 7)

De door verwerende uitgevoerde analyse ontbeert grondigheid, actualiteit en relevantie, zodat op geen enkele wijze aan de wettelijke voorwaarden is voldaan, en er kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker een "ernstige en actuele bedreiging" vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er wordt geen rekening gehouden met alle relevante en pertinente elementen van onderhavig geval en de bestreden beslissing moet vervolgens vernietigd worden.

2.2.2.2 Het niet (voldoende) in aanmerking nemen van de duur van het verblijf van verzoekers in België

Het "risico" wordt, zoals hierboven uiteengezet, slecht geanalyseerd, evenals de gevolgen van de beslissing voor verzoekers, met name omdat er geen voldoende rekening wordt gehouden met de duur van hun verblijf in België en met het hoger belang van het minderjarig kind.

In strijd met de toepasselijke regels (grondrecht op privé- en gezinsleven; artikel 23 LE) heeft verweerder niet naar behoren rekening gehouden met het feit dat eerste verzoeker nu 5 jaar in België op legale wijze leeft en tweede verzoeker sinds zijn geboorte. Daarvoor verbleef eerste verzoeker van 2009 tot 2013 ook in België, en is vervolgens eerst in België aangekomen toen hij minderjarig was. Eerste verzoeker is dus in België aangekomen toen hij 15 jaar oud was. Hij is er verbleven tot zijn 19de jaar vooraleer verwijderd te zijn naar Albanië. Hij is dan op het Belgisch grondgebied teruggekomen op zijn 21ste tot op heden.

Er zij aan herinnerd dat volgens uw Raad een dergelijke verblijfsduur op zich voldoende bewijs is van het privé-leven van de verzoeker in België en van het feit dat een verwijderingsbesluit een inbreuk vormt op dat grondrecht (RvV 197 311 van 22.12.2017 (VK)).

Deze overweging van de inbreuk op de recht op privé-en familieleven komt onvoldoende tot uiting in de motivering van de beslissing, aangezien verwerende partij er weinig belang aan hecht, in tegenstelling tot wat de wet voorschrijft en in tegenstelling tot wat in de relevante rechtspraak staat.

Verzoeker beperkt zijn redenering tot het vaststellen dat 5 jaren van legaal verblijf «op zich niet volstaat om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken »

Voor de EHRM (arrest van 23 juni 2008, n°1638/03, Maslov, §74 :

74. Même si l'article 8 ne confère pas à une quelconque catégorie d'étrangers, y compris à ceux qui sont nés dans le pays hôte ou qui y sont arrivés à un jeune âge, un droit absolu à la non- expulsion (Üner, précité, § 57), la Cour a déjà estimé qu'il fallait tenir compte de la situation spéciale des étrangers qui ont passé la majeure partie, sinon l'intégralité, de leur enfance dans le pays hôte, qui y ont été élevés et qui y ont reçu leur éducation (Üner, précité, § 58 in fine).

75. En résumé, la Cour considère que, s'agissant d'un immigré de longue durée qui a passé légalement la majeure partie, sinon l'intégralité, de son enfance et de sa jeunesse dans le pays d'accueil, il y a lieu d'avancer de très solides raisons pour justifier l'expulsion, surtout lorsque la personne concernée a commis les infractions à l'origine de la mesure d'expulsion pendant son adolescence.

Of verder (EHRM, 23 september 2020, n°25672/07, Boussara, §46) :

46. Lorsque l'on examine la durée du séjour du requérant et la solidité de ses liens familiaux avec le pays hôte, la situation n'est évidemment pas la même si la personne concernée est arrivée dans le pays dès son enfance ou sa jeunesse, voire y est née, ou si elle y est seulement venue à l'âge adulte (Maslov, précité, § 73). Cette différenciation apparaît également dans divers instruments du Conseil de l'Europe, en particulier dans les recommandations Rec(2001)15 et Rec(2002)4 du Comité des Ministres. La Cour a déjà estimé qu'il fallait tenir compte de la situation spéciale des étrangers qui ont passé la majeure partie, sinon l'intégralité, de leur enfance dans le pays hôte, qui y ont été élevés et qui y ont reçu leur éducation (Uner, précité, § 57 ; Maslov, précité, § 74).

Verzoekers die dus gedurende een deel van hun jeugd in een Staat zijn verbleven bevinden zich in een specifieke situatie, wat het geval is van eerste en tweede verzoekers. Verwerende partij hecht daaraan nochtans geen belang.

Verder verwijt verwerende partij aan eerste verzoeker haar niet "in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien er alsnog elementen waren die konden wijzen op een zekere mate van integratie, liet u na ons hiervan in het bezit te stellen".

Verzoeker betwist dat zijn hoorrecht eerbiedigt werd (zie eerste middel) en stelt vast dat, zelfs als hij niet expliciet geantwoord heeft op de vragenlijst opgestuurd door DvZ, verwerende partij wel in bezit was van verschillende elementen waarvan ze rekening had moeten houden en de bestreden beslissing in dat opzicht had moeten motiveren.

De tegenpartij verwijst inderdaad meermaals naar de procedure van intrekking van het internationale beschermingsstatus voor het CGVS en vervolgens, in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit beroep werden er verwezen naar verschillende elementen met betrekking tot de integratie van verzoeker in de Belgische maatschappij, namelijk een inburgeringsproces en een tewerkstelling :

« Meneer D. bevestigt dat verzoeker een kwetsbare jongen was, "trés timide, infantile, socialement inadapté et fortement fragilisé". Zijn psychologische problemen waren het gevolg van "un emprisonnement préventif au sein de sa famille pendant une dizaine d'années suite à une menace de vendetta contre sa famille dans son pays natal". De overdracht van een sociale isolatie naar een precaire milieu in hoofdstad Brussel was te gewelddadig voor verzoeker die vervolgens overgegaan is tot het plegen van misdrijven (stuk 6).

Verzoeker had ook zijn integratieproces kunnen benadrukken : hij volgt een inburgering met de Vlaamse overheid (stuk 7) en neemt deel aan gesprekken met de Groepintro en Actiris Brussel (stuk 8). Verzoeker werkt ook bij een VzW "Mondial" die als doel heeft het integreren van kwetsbare jongeren en volwassenen met risico van uitsluiting van de gemeenschap via sportactiviteiten. De Directeur van de VzW is tevreden met verzoeker (stuk 9).

Verzoeker is een echtgenoot en vader die nu besloten heeft de juiste pad te volgen.

Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van de bestreden beslissing daar zij van fundamenteel belang zijn voor het beoordelen van de actuele gevaarlijkheid van verzoekende partij.

Verwerende partij is verplicht om met zulke elementen rekening te houden.” (we onderstrepen)

Het verwijt geformuleerd door verwerende partij tegen eerste verzoeker met betrekking tot de afwezigheid in zijn dossier van enig document in verband met zijn integratieproces in België is ongegrond daar verwerende partij op de hoogte, of had op de hoogte moeten zijn van verschillende elementen die verzoekers' integratie in België bewijzen.

De tekortkomingen op dit punt leiden tot een fundamentele vertekening van de analyse van de inmenging in de grondrechten van verzoeker en een zorgvuldige analyse van verzoekers' situatie leidt tot de bevinding dat deze inmenging onevenredig is.

2.2.2.3 Het niet (voldoende) in aanmerking nemen van de gevolgen van de bestreden beslissing op verzoekers' familieleden

Verweerder heeft bij de analyse van de inmenging in het gezinsleven van verzoekers geen voldoende rekening gehouden met de elementen van de zaak.

Verwerende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM niet schendt :

« Daarnaast wijzen we er op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf.

We merken tot slot op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en dat van uw minderjarige zoon. Deze beslissing houdt geen bevel om het grondgebied te verlaten in en u zal dus niet gedwongen worden teruggeleid naar Albanië. Het staat u vrij, gelet op het feit dat uw gehele gezinskern illegaal op het grondgebied verblijft, uw gezinsleven elders dan in België verder te zetten. Het feit dat uw zoon in België geboren is, impliceert niet dat hij, noch u of uw echtgenote automatisch recht op verblijf in België heeft. Uw zoon is op heden nog geen jaar oud, nog niet schoolplichtig en zijn gezins- en familieleden valt dus integraal samen met dat van zijn ouders. Hij heeft nog niet de schoolplichtige leeftijd bereikt en beschikt op dergelijke jonge leeftijd - waarop hij nog geen banden met België heeft opgebouwd - over voldoende flexibiliteit om zich elders te vestigen. U maakt evenmin aannemelijk dat indien uw zoon naar het land van herkomst zou terugkeren, hij daar geen toegang zou kunnen hebben tot onderwijs eens hij de schoolgaande leeftijd bereikt heeft »

Nergens wordt er verwezen naar het hoger belang van het minderjarig kind, tweede verzoeker, die voorrang moet hebben op alle andere overwegingen.

Het recht op een gezinsleven vereist een belangenevenwicht dat rekening houdt met alle relevante omstandigheden, met name die welke de intensiteit van de gezinsbanden en de onmogelijkheid om een gezinsleven te leiden in het land van herkomst kunnen aantonen (zie verder : B. RENAULD, T. BOMBOIS, P. MARTENS, « Existe-t-il un droit fondamental au regroupement familial à Strasbourg, à Luxembourg et à Bruxelles ? » in X., Mélanges en l'honneur de Michel Melchior, Bruxelles, Bruylant, 2010, p. 795 ; H. LAMBERT, « Family unity in migration law : The evolution of a more unified approach in Europe » in V. CHETAIL et C. BAULOZ (dir.), Research I handbook on International Law and Migration, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, p. 204).

Deze verplichting om de intensiteit van het gezinsleven in evenwicht te brengen met het belang van de staten bij de controle van hun grenzen komt tot uiting in de vaste rechtspraak van het EHRM, waarin

met name het volgende wordt gesteld in het arrest *Jeunesse c. Pays-Bas* van 3 oktober 2014 (req. n° 12738/10):

« Si l'article 8 tend pour l'essentiel à prémunir l'individu contre des ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il peut de surcroît engendrer des obligations positives inhérentes à un 'respect' effectif de la vie familiale. La frontière entre les obligations positives et les obligations négatives de l'Etat au titre de cette disposition ne se prête toutefois pas à une définition précise. Les principes applicables sont néanmoins comparables. Dans les deux cas, il faut avoir égard au juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble » (§106)

Nog recenter heeft het EHRM deze rechtspraak in herinnering gebracht en het cruciale gewicht van de belangen van de betrokken kinderen en het belang van een zorgvuldige analyse van de gevolgen van de beslissingen van overheden en rechtbanken die hen betreffen, die uitdrukkelijk in de schriftelijke motivering tot uiting moeten komen, bevestigd (EHRM, *EL GHATET t. Zwitserland* 08.11.2016) :

« The domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, mutatis mutandis, Mandet v. France, no. 30955/12, §§ 56-57, 14 January 2016) »;

Het is de doelstelling van het Hof *«to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child's best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts (Neulinger and Shuruk, cited above, §§ 133, 141; B. v. Belgium, no. 4320/11, § 60, 10 July 2012; X. v. Latvia, cited above, §§ 106-107) ».*

Het belang van een gedetailleerde motivering van rechterlijke beslissingen is van essentieel belang om te bevestigen dat er naar behoren rekening mee is gehouden :

"Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (X. v. Latvia, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention (ibid.; see also, mutatis mutandis, Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a "pressing social need" (Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG, cited above, § 65)."

De vereisten van artikel 8 van het EVRM zijn niet gebaseerd op goede wil of praktische regelingen en hebben voorrang op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, her verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (EHRM, 5 februari 2002, *Conka t. België*, § 82 ; C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029 ; CCE 18 novembre 2013, n° 113 930).

Uw Raad benadrukt ook dat artikel 8 EVRM vereist dat *« l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause »*. Votre Conseil annulait ensuite la décision entreprise en constatant que *« la partie défenderesse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale »* (CCE n°139 759 du 26 février 2015).

Dit arrest bevestigt de jurisprudentiële lijn van uw Raad, die stelt dat, wanneer de administratie kennis heeft (of moet hebben) van het privé- of gezinsleven van de betrokkenen, het aan haar is om hiermee rekening te houden en haar beslissing in dit opzicht te rechtvaardigen : *« Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. »* (CCE 25 octobre 2013, n°12 862) ; *« La partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 en violation des obligations qui lui incombent au regard de l'article 8 CEDH. »* (CCE 8 septembre 2009, n° 31 274 ; CCE 28 janvier 2010, n° 37 703) ; *« Het bestuur was op de hoogte was van de gezinstoestand, maar heeft hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt. »* (RvV 7 janvier 2010, nr. 36 715 - *L'autorité était au courant de la situation familiale, mais n'a fourni aucun motif dans la décision querellée, alors qu'il est possible que*

l'article 8 CEDH soit mis à mal.) ; « De verwerende partij, die een bevel om het grondgebied te verlaten treft op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dient in het licht van artikel 8 van het EVRM te motiveren waarom beslist werd tot afgifte van het bevel, ondanks het eerder aangevoerde bestaan van de gezinscel waarvan zij niet kan voorhouden onwetend te zijn. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 048 — La partie défenderesse, qui prend un ordre de quitter le territoire sur pied de l'article 7 §1 1° de la loi du 15 décembre 1980, doit motiver, au regard de l'article 8 CEDH, pourquoi il est enjoint à l'intéressé de quitter le territoire malgré que l'existence d'une cellule familiale ait déjà été portée à sa connaissance et qu'il ne peut être soutenu qu'elle n'en avait pas connaissance.) ; « Het staat de gemachtigde van de staatssecretaris vrij een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten te treffen ten aanzien van verzoekster, maar in dit geval dient ze rekening te houden met en te motiveren waarom ondanks de door haar gekende familiale situatie van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt, dit in het licht van artikel 8 EVRM. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 035 - Le délégué de la secrétaire d'Etat est libre de délivrer un simple ordre de quitter le territoire à l'encontre de la requérante, mais dans ce cas, il doit tenir compte et motiver pourquoi, malgré sa situation familiale dont elle a connaissance, un ordre de quitter le territoire est pris, et ce, à la lumière de l'article 8 CEDH.)

Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen dat een dergelijke zorgvuldige beoordeling plaatsvond.

De gevolgen van de bestreden beslissing op verzoekers familieleden en op verzoekers minderjarige zoon, tweede verzoeker, zijn enorm : verzoekers komen bevinden zich in de illegaliteit alhoewel ze niet naar Albanië kunnen terugkeren, wat verwerende partij duidelijk in zijn bestreden beslissing erkent, ze hebben geen concrete mogelijkheden om een verblijfstitel in een ander land te verkrijgen en worden dus gedwongen om illegaal rond te dwalen in België, enig land waar ze hun familieleden samen kunnen opbouwen. Toch, verwerende partij houdt daarmee geen rekening.

Verzoeker wordt belemmerd in zijn dagelijks leven : hij kan niet werken, geen opleidingen volgen, geen toekomst plannen, nog op korte of lange termijn. De onzekerheid van zijn status heeft vervolgens belangrijke materiële en morele gevolgen voor zijn familieleden maar deze worden niet naar behoren geanalyseerd.

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat verzoekers' zoon naar Albanië zou kunnen terugkeren met zijn moeder terwijl het zeker niet in het hoger belang van het minderjarig kind is om van zijn vader te worden gescheiden en terwijl er een risico bestaat dat een terugkeer van verzoekers' zoon naar Albanië onverenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 VW.

Een gezinsleven kan nergens anders worden opgebouwd dan in België en de gevolgen van de bestreden beslissing op de ontwikkeling van het minderjarig kind worden geminimaliseerd door verwerende partij, of niet in aanmerking genomen wat niet kan volgens de principe van hoger belang van het kind.

Verwerende partij heeft het gezinsleven van verzoekers in België niet grondig en zorgvuldig geanalyseerd en bestreden beslissing moet vervolgens vernietigd worden.

2.2.2.4 Besluit

Verwerende partij is niet grondig genoeg geweest, heeft niet naar behoren rekening gehouden met de elementen van de zaak, met name die welke volgens de wet in het bijzonder in aanmerking moeten worden genomen, en heeft volstrekt een onevenredige beslissing genomen.

Elk van de in het middel genoemde grieven volstaat om de onrechtmatigheid van de beslissingen vast te stellen, en dus a fortiori, wanneer zij in hun geheel worden genomen.

De beslissingen vormen onevenredige aantastingen van de fundamentele rechten van verzoekers.

Het middel is gegrond.”

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 11 van de Vreemdelingenwet aanhaalt, kan de Raad verwijzen naar de bespreking van het eerste middel, waaruit blijkt dat de bestreden beslissing niet werd gegrond op artikel 11 van de Vreemdelingenwet, maar wel op artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het derde middel is niet ontvankelijk.

In haar derde middel stelt de verzoekende partij dat volgens haar niet voldaan is aan de wettelijk vereiste graad van gevaarlijkheid voor de openbare orde. Volgens de verzoekende partij vormt zij geen bedreiging, a fortiori geen actuele en voldoende ernstige bedreiging, en de wettelijke criteria zijn volgens haar niet naar behoren gemotiveerd. Verder stelt zij dat de verwerende partij de situatie en de gevolgen van de beslissing voor de verzoekende partij en haar familie niet naar behoren heeft geanalyseerd. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privé- en gezinsleven, temeer omdat zij wordt blootgesteld aan verdere verwijdering. De verzoekende partij verwijst naar de Boutlif-criteria die volgens haar in casu van toepassing zijn. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet vereist volgens de verzoekende partij op zijn minst een reële, actuele en voldoende ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, en daarvan is volgens haar geen sprake. Minstens heeft de verwerende partij volgens haar hierover niet afdoende gemotiveerd. De verzoekende partij haalt aan dat de motivering naar feiten verwijst in te algemene en onnauwkeurige bewoordingen, dat de verwerende partij niet vaststelt welk 'fundamenteel maatschappelijk belang' zij zou schenden, dat zij nooit effectief werd opgesloten, dat de verwerende partij zich voor wat betreft de veroordelingen van 2013 beperkt tot het verwijzen naar het feit dat de feiten gekwalificeerd werden als 'objectief zwaarwichtig' maar geen beschrijving geeft van de gepleegde feiten noch de inhoud van de

veroordelingen, en dat de strafrechter ook elementen in haar voordeel weerhield waarmee de verwerende partij volgens de verzoekende partij geen rekening hield.

Verder stelt de verzoekende partij dat de duur van haar verblijf in België niet voldoende in aanmerking werd genomen. Ook met het hoger belang van het minderjarig kind wordt volgens de verzoekende partij niet voldoende rekening gehouden. De verzoekende partij leeft nu al 5 jaar legaal in België en het kind sinds zijn geboorte. Daarvoor verbleef de verzoekende partij ook van 2009 tot 2013 in België, en is België toen als minderjarige binnengekomen. De verzoekende partij stelt dat zij dus in België aangekomen is toen zij 15 jaar oud was. Zij is er verbleven tot haar 19de jaar vooraleer verwijderd te zijn naar Albanië. Zij is dan op het Belgisch grondgebied teruggekomen van haar 21ste tot op heden. De verzoekende partij herinnert eraan dat een dergelijke verblijfsduur op zich voldoende bewijs is van een privé-leven in België en van het feit dat een verwijderingsbesluit een inbreuk vormt op dat grondrecht.

De verzoekende partij betwist verder opnieuw dat haar hoorrecht geëerbiedigd werd en stelt dat, zelfs als zij niet expliciet geantwoord heeft op de vragenlijst opgestuurd door de verwerende partij, de verwerende partij wel in bezit was van verschillende elementen waarmee ze rekening had moeten houden en de bestreden beslissing in dat opzicht had moeten motiveren. De verzoekende partij verwijst naar de procedure van intrekking van de internationale beschermingsstatus voor het CGVS en vervolgens, in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit beroep werd er volgens de verzoekende partij verwezen naar verschillende elementen met betrekking tot haar integratie, namelijk een inburgeringsproces en een tewerkstelling. Het verwijt geformuleerd door de verwerende partij met betrekking tot de afwezigheid in het dossier van enig document in verband met haar integratieproces in België is volgens de verzoekende partij ongegrond omdat de verwerende partij op de hoogte was, of had moeten zijn van verschillende elementen die de integratie in België bewijzen.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij de gevolgen voor haar familielevens niet voldoende in aanmerking heeft genomen. Nergens wordt er volgens haar verwezen naar het hoger belang van het minderjarig kind. De gevolgen van de bestreden beslissing op het familieleven van de verzoekende partij en dat van haar minderjarige zoon zijn volgens haar enorm: zij bevinden zich door de bestreden beslissing in de illegaliteit alhoewel ze niet naar Albanië kunnen terugkeren, wat de verwerende partij ook erkent, en ze hebben geen concrete mogelijkheden om een verblijfstitel in een ander land te verkrijgen en worden dus gedwongen om illegaal rond te dwalen in België, dat volgens de verzoekende partij het enige land is waar ze hun familielevens samen kunnen opbouwen. De verzoekende partij kan niet werken, kan geen opleidingen volgen, en kan geen toekomst plannen. De onzekerheid van deze status heeft belangrijke materiële en morele gevolgen voor het familieleven maar deze worden niet naar behoren geanalyseerd volgens de verzoekende partij. De verwerende partij lijkt van mening te zijn dat de minderjarige zoon naar Albanië zou kunnen terugkeren met zijn moeder terwijl het zeker niet in het hoger belang van het minderjarig kind is om van zijn vader te worden gescheiden en terwijl er een risico bestaat dat een terugkeer van de minderjarige zoon naar Albanië onverenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een gezinsleven kan volgens de verzoekende partij nergens anders worden opgebouwd dan in België en de gevolgen van de bestreden beslissing op de ontwikkeling van het minderjarig kind worden door de verwerende partij geminimaliseerd.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De bestreden beslissing heeft dan ook niet tot gevolg dat de verzoekende partij en haar minderjarige zoon het grondgebied moeten verlaten. Een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is in dat opzicht dan ook niet aan de orde. De Raad gaat hierna toch nog verder in op de door de verzoekende partij aangevoerde schending van haar privé- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland,

§ 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals *in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51), waarnaar de verzoekende partij ook verwijst in haar derde middel.

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
 - (2) de duur van het verblijf in het gastland;
 - (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
 - (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
 - (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven
 - (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
 - (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
 - (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.
- Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:
- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
 - (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06,

A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68). De Raad merkt op dat de verzoekende partij sinds 2013 verschillende keren veroordeeld voor verschillende misdrijven, waarvan verschillende geweldsmisdrijven. De laatste veroordeling van de verzoekende partij is bovendien nog zeer recent, namelijk van 19 november 2019 en dit opnieuw voor een geweldsmisdrijf.

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De Raad merkt op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet heeft gemotiveerd dat uit de in de bestreden beslissing weergegeven elementen blijkt dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele, voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verzoekende partij motiveert verder dat, gezien haar strafrechtelijk verleden, de familiale belangen van de verzoekende partij ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit de verdere bespreking van het derde middel zal blijken dat deze overweging allerminst kennelijk onredelijk is. De Raad merkt ook op dat de bestreden beslissing ook concrete motieven bevat over het nog zeer jonge minderjarige kind van de verzoekende partij. Zo stelt de verwerende partij dat de zoon van de verzoekende partij nog zeer jong is (geboren op 5 juli 2019), de echtgenote van de verzoekende partij illegaal in België verblijft, en het minderjarige kind de situatie van de ouders volgt. De verwerende partij benadrukt verder dat de bestreden beslissing enkel een einde stelt aan het verblijf van de verzoekende partij en dat van haar minderjarige zoon, maar dat ze geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en zij niet zullen gedwongen worden teruggestuurd naar Albanië. De verwerende partij stelt dat het betrokkenen vrij staat om het gezinsleven elders dan in België verder te zetten. De verzoekende partij haalt eveneens aan dat het minderjarige kind op zijn zeer jeugdige leeftijd nog geen banden met België heeft opgebouwd en over voldoende flexibiliteit beschikt om zich elders te vestigen. Subsidiar motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar zoon, indien hij naar het land van herkomst zou terugkeren, daar geen toegang zou kunnen hebben tot onderwijs eens de schoolgaande leeftijd werd bereikt. Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, en de proportionaliteit van de getroffen verblijfsmaatregel en heeft rekening gehouden met de situatie van het zeer jonge kind en diens belangen. De verwerende partij motiveert overigens subsidiar nog verder dat de echtgenote en minderjarige zoon van de verzoekende partij altijd vrijwillig naar het land van herkomst zouden kunnen terugkeren moesten zij dat willen.

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging, die in casu in de bestreden beslissing terug te vinden is. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64). In casu heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd dat het zeer jonge kind van de verzoekende partij nog geen banden met België heeft ontwikkeld, het de situatie van de ouders volgt, en elders een familieleven kan uitbouwen.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden

(EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamešević/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit voorgaande bespreking is alvast gebleken dat de verwerende partij verschillende motieven in de bestreden beslissing heeft opgenomen met betrekking tot het familieleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze kennelijk onredelijk zouden zijn.

Bovendien blijkt uit de gegevens van het administratief dossier eveneens dat de verwerende partij wel degelijk op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij met haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele, en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De verwerende partij komt in de bestreden beslissing tot deze conclusie door te verwijzen naar de intrekking van de vluchtelingenstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de resem veroordelingen van de verzoekende partij voor ernstige feiten tussen 2013 en eind 2019, en het niet aanbrengen van feiten die deze conclusie tegenspreken door de verzoekende partij. De verwerende partij motiveert dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, dat sinds haar aankomst in België resulteerde in vijf definitieve veroordelingen voor feiten die als ernstig, bijzonder ernstig, en objectief zwaarwichtig kunnen worden gekwalificeerd, een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid blijkt, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De verwerende partij komt op niet kennelijk onredelijke wijze tot deze conclusie, en dit ondanks de veelheid aan elementen die de verzoekende partij in haar derde middel aanhaalt en die volgens haar op het tegendeel zouden duiden.

De Raad herinnert eraan dat hij recent in zijn arrest nr. 232 190 van 3 februari 2020, waarbij de intrekking van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij werd bevestigd, nog als volgt overwoog:

“Daarnaast betoogt verzoeker dat hij geen gevaar voor de samenleving vormt. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening te houden met zijn actuele situatie maar eenvoudigweg een actuele bedreiging af te leiden uit feiten die meer dan 3, 6 en 7 jaar geleden werden gepleegd. Een dergelijke analyse en motivering is onvoldoende, aldus verzoeker, die opmerkt dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn en dat bijgevolg de Europese begrippen moeten toegepast worden. Het Europees recht verwijst naar een gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Het begrip “bedreiging” is dus een Europees begrip, aldus verzoeker, die benadrukt dat het Hof van Justitie al meerdere keren heeft uitgelegd hoe dit begrip moet verstaan en toegepast worden en heeft aangedrongen op de actualiteit van de bedreiging en op “het belang van het in aanmerking nemen van een meerderheid van elementen over het persoonlijk gedrag van betrokkene.” Verzoeker citeert in dit verband uit het arrest Z. Zh van 11 juni 2015 (C-554/13), het arrest Tsakouridis (C-145/09) en een arrest van 15 februari 2016 (C-601/15), waarin het Hof het belang van een analyse in concreto onderstreept, daar het evenredigheidsbeginsel verplicht om na te gaan of de maatregel evenredig is tegenover het nagestreefte doel. Het zou dus onevenredig zijn om een vluchtelingenstatus in te trekken omwille van

een bedreiging die niet actueel is, aldus verzoeker, die er te dezen ook op wijst dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de rechtspraak over de verwijdering van derdelanders omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid regelmatig het belang van een zorgvuldige analyse en een afdoende motivering met betrekking tot het "actuele" criterium waarin de betrokken bepalingen voorzien, wordt benadrukt (CCE n°107 819 van 31 juli 2013, CCE n° 110.977 van 30 september 2013, RvV n°118.177 van 31 januari 2014). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft er ook aan herinnerd dat de verwijzing naar strafrechtelijke veroordelingen onvoldoende is en dat beslissingen gestoeld moeten worden op het persoonlijke gedrag van de betrokkene om de huidige bedreiging die hij of zij zou zijn te bevestigen (RvV n° 176 368 van 14 oktober 2016). Verzoeker voert aan dat in casu de actualiteit van de bedreiging "verondersteld" en "hypothetisch" is, omdat het alleen wordt afgeleid uit veroordelingen uit het verleden. Hij hekelt dat hij maar 30 minuten werd gehoord en dat hem geen vragen werden gesteld over de eventuele actuele bedreiging die hij zou vormen. De inhoud van het gehoor wordt bovendien amper weergegeven in de beslissing. Verwerende stoelt haar beoordeling enkel op de gerechtelijke vonnissen en geeft des te meer maar een onvolledige en partijdige lezing daarvan, aldus verzoeker, die dan ook van oordeel is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de werkelijke feiten, noch het gevaar zorgvuldig heeft onderzocht. Hij licht toe dat alle positieve elementen en de verzachtende omstandigheden zoals geïdentificeerd door de rechtbanken worden verzwegen en genegeerd. Zo verwijst de rechtbank in het vonnis van 17 mei 2013 naar het feit dat verzoeker de feiten niet betwist, dat hij een zeer jonge leeftijd heeft, dat hij een blanco strafblad heeft, dat hij moeilijke levensomstandigheden in zijn geboorteland heeft gehad en dat hij opgevolgd wordt voor een psychiatrische problematiek sinds augustus 2010. In het vonnis van 5 juli 2013 verwijst de rechtbank ook naar de jeugdige leeftijd van verzoeker. In het vonnis van 21 februari 2017 verwijst de rechtbank naar zijn positief gedrag: "Eerst beklaagde C.(...) S.(...) werd door de onderzoeksrechter vrijgelaten onder voorwaarden. Uit de verslagen van de justitieassistentie blijkt dat hij een meewerkende houding heeft aangenomen en de nodige inspanningen heeft geleverd om zijn voorwaarden te respecteren. Uit de maatschappelijke enquête van 17 januari 2016 blijkt dat hij zich administratief in orde heeft gesteld en thans over een voorlopige verblijfsvergunning van 5 jaar beschikt. Hij heeft geen vast werk maar wordt onderhouden door zijn moeder en vriendin die bijna op bevalen staat. Hij erkent de feiten en kadert deze binnen zijn agressieproblematiek ten gevolge van druggebruik. Hij heeft hiervoor een therapie gevolgd en zou thans reeds meerdere maanden clean zijn." Met deze elementen werd geen rekening gehouden en een afdoende onderzoek van de actuele bedreiging ontbreekt, aldus verzoeker, die te dezen nog benadrukt dat hij zijn verandering en het bewust worden van zijn fouten ook heeft bevestigd gedurende zijn gehoor. Hij heeft uitgelegd dat hij nu op het goede pad zit, een familie heeft en spijt heeft over de gepleegde feiten. Hij heeft ook uitgelegd dat hij nu een alternatieve straf uitvoert. Zou hij een actuele bedreiging vormen voor de samenleving, zou er naar zijn mening zeker geen alternatieve straf zijn uitgesproken die hem juist in contact brengt met de samenleving. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft naar het oordeel van verzoeker dan ook geen zorgvuldige analyse gemaakt om de actuele bedreiging voor de samenleving vast te stellen en houdt geen rekening met de actuele situatie in dewelke hij zich nu bevindt. De algemene en stereotyperende vaststellingen zijn volgens verzoeker onvoldoende in het licht van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 14, §4, b) van de Kwalificatie richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie. Verwerende partij overweegt helemaal niet de actualiteit van de bedreiging die hij zou vormen maar beperkt zich tot de vaststelling dat hij drie keer veroordeeld werd. Nochtans is hij veranderd sinds 2015-2016 en sinds zijn veroordeling van 2017. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze persoonlijke gegevens omtrent zijn huidige situatie niet in aanmerking heeft genomen alhoewel deze van fundamenteel belang zijn om tot het besluit te komen dat hij een actueel gevaar voor de samenleving zou vormen."

De Raad oordeelde in dit arrest met betrekking tot voorgaande argumentatie van de verzoekende partij als volgt over de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde van de verzoekende partij:

"Dat verzoeker het na zijn aankomst in België moeilijk heeft gehad, wordt niet betwist. De Raad herhaalt dat dit echter geen afbreuk doet aan de ernst van de door hem gepleegde feiten, noch aan de actuele beoordeling van het gevaar voor de samenleving. De Raad kan immers niet anders dan vaststellen dat verzoekers psychologische begeleiding sinds augustus 2010 en de vooruitgang die hij doorheen de jaren zou hebben geboekt geen positieve weerslag heeft gehad op zijn gedrag en hem er duidelijk niet van heeft kunnen weerhouden om herhaaldelijk zwaarwichtige feiten te plegen, waarbij hij geen enkel respect voor de fysieke integriteit van anderen betoont, hij er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken en bedreigingen te uiten en er evenmin voor terugdeinst om een wapen te gebruiken. Bijgevolg is het geenszins uit te sluiten dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zal herhalen en zich opnieuw zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Ook de overige aan het verzoekschrift gevoegde

documenten waaruit, voor zover deze leesbaar zijn, kan worden afgeleid worden dat verzoeker een inburgeringstraject volgt, dat hij aanwezig is geweest op verschillende gesprekken en sleutelmomenten bij GroepINTRO en Actiris, dat hij bij een vzw werkt in het kader van een werkstraf en dat zijn echtgenote zwanger is, veranderen niets aan het besluit dat de omstandigheden die tot verzoekers verschillende veroordelingen hebben geleid erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt. Hetzelfde geldt voor zijn stelling in het verzoekschrift dat hij “nu besloten heeft de juiste pad te volgen”.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij sinds de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 april 2019, op 19 november 2019 opnieuw veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden wegens het opzettelijk toedienen van slagen en verwondingen tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. De bestreden beslissing motiveert hierover ook specifiek en bevat verder de volgende motivering daarover: *“Bovendien werd u veroordeeld voor weerspannigheid zonder wapens. Gebleken was immers dat u uw toenmalige partner tot bloedens toe had verwond, waarop zij naar het ziekenhuis moest worden gebracht. Bovendien werd u veroordeeld omdat u zich weerspannig heeft gedragen ten aanzien van een politie-inspecteur.”*

Aangezien de verzoekende partij geen enkel element aanbrengt dat in dit kader in haar voordeel zou spelen en dat dateert van na voornoemd arrest nr. 232 190 van 3 februari 2020, noch enig element dat zich op dat moment nog niet in het administratief dossier zou bevonden hebben, is het duidelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op niet kennelijk onredelijke wijze besliste dat uit het persoonlijk gedrag de verzoekende partij blijkt dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De verwerende partij besloot bovendien op niet kennelijk onredelijke wijze dat, gezien haar strafrechtelijk verleden, de familiale belangen van de verzoekende partij ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

De bestreden beslissing bevat duidelijke motieven met betrekking tot de duur van het verblijf van de verzoekende partij en haar minderjarige zoon:

“We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 25/05/2016 verklaarde dat u het Rijk op 01/12/2015 binnenkwam, met andere woorden ongeveer 4,5 jaar geleden. U was op het ogenblik van aankomst in België reeds meerderjarig en had de volle leeftijd van 21 jaar bereikt. U verbleef eerder reeds onregelmatig in België, meer bepaald ongeveer 4 jaar tussen 2009 en 2013. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 4,5 jaar en sinds de leeftijd van 21 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.” en “Het feit dat uw zoon in België geboren is, impliceert niet dat hij, noch u of uw echtgenote automatisch recht op verblijf in België heeft. Uw zoon is op heden nog geen jaar oud, nog niet schoolplichtig en zijn gezins- en familieleven valt dus integraal samen met dat van zijn ouders. Hij heeft nog niet de schoolplichtige leeftijd bereikt en beschikt op dergelijke jonge leeftijd - waarop hij nog geen banden met België heeft opgebouwd - over voldoende flexibiliteit om zich elders te vestigen.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij het merendeel van haar leven elders dan in België heeft doorgebracht, noch dat haar zeer jonge zoon nog geen banden met België heeft opgebouwd. De verzoekende partij maakt de loutere bewering dat volgens haar niet voldoende rekening zou gehouden zijn met de duur van haar verblijf in België, niet aannemelijk. De Raad acht bovenstaande motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet kennelijk onredelijk, en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn.

Ook met betrekking tot de beweerde integratie van de verzoekende partij bevat de bestreden beslissing onder meer de volgende concrete motieven:

“Het loutere feit dat u ongeveer 4,5 jaar en sinds de leeftijd van 21 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.”, “Zelfs indien u bepaalde inspanningen zou hebben gedaan zich in de Belgische samenleving te integreren, doet dit geen afbreuk aan het feit dat u herhaaldelijk veroordeeld werd voor feiten die als ernstig en bijzonder ernstig dienen te worden

gekwalficeerd en die aanleiding gaven tot intrekking van uw vluchtelingenstatus.”, en “Uit uw persoonlijk gedrag, dat sinds uw aankomst in België resulteerde in 5 definitieve veroordelingen voor feiten die als ernstig, bijzonder ernstig en objectief zwaarwichtig kunnen worden gekwalficeerd, blijkt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid”.

De Raad acht het helemaal niet kennelijk onredelijk uit het zware strafrechtelijke verleden, met verschillende veroordelingen over verschillende jaren, af te leiden dat er in het geval van de verzoekende partij maar moeilijk kan gesproken worden van enige integratie in de Belgische samenleving. Haar criminele ingesteldheid laat het tegendeel vermoeden. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk om uit het 4,5 jaar ononderbroken verblijf van de verzoekende partij in België niet automatische een integratie in de samenleving af te leiden. De verzoekende partij brengt verder geen concrete elementen bij die wel wijzen op een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. De Raad herhaalt dat hij in zijn arrest van 3 februari 2020 bovendien ook al overwoog dat *“De Raad immers niet anders (kan) dan vaststellen dat verzoekers psychologische begeleiding sinds augustus 2010 en de vooruitgang die hij doorheen de jaren zou hebben geboekt geen positieve weerslag heeft gehad op zijn gedrag en hem er duidelijk niet van heeft kunnen weerhouden om herhaaldelijk zwaarwichtige feiten te plegen, waarbij hij geen enkel respect voor de fysieke integriteit van anderen betoont, hij er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken en bedreigingen te uiten en er evenmin voor terugdeinst om een wapen te gebruiken. Bijgevolg is het geenszins uit te sluiten dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zal herhalen en zich opnieuw zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Ook de overige aan het verzoekschrift gevoegde documenten waaruit, voor zover deze leesbaar zijn, kan worden afgeleid worden dat verzoeker een inburgeringstraject volgt, dat hij aanwezig is geweest op verschillende gesprekken en sleutelmomenten bij GroepINTRO en Actiris, dat hij bij een vzw werkt in het kader van een werkstraf en dat zijn echtgenote zwanger is, veranderen niets aan het besluit dat de omstandigheden die tot verzoekers verschillende veroordelingen hebben geleid erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving”*. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij wel degelijk goed zou geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, laat staan dat de motieven van de bestreden beslissing daaromtrent kennelijk onredelijk zouden zijn.

Tenslotte houdt de verzoekende partij voor dat zij noch haar echtgenote en minderjarige kind concrete mogelijkheden zouden hebben om een verblijfstitel in een ander land te verkrijgen. Zij worden dus volgens de verzoekende partij gedwongen om illegaal rond te dwalen in België, dat volgens haar het enige land is waar ze samen een familieleven kunnen opbouwen. De verzoekende partij laat echter na deze loutere bewering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Uit niets blijkt dat België het enige land zou zijn waar de verzoekende partij en haar familie een familieleven zouden kunnen opbouwen. Dit argument kan dan ook niet worden weerhouden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op xxx euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU